

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ πᾶσα αἰτήσις ἀπενδύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899 καὶ ὑφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ αἰτήσις των.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Τὸ ζήτημα

τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς, ὡς φαίνεται, ἔχει ἤδη ἀποφασισθῇ μετὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως καὶ πρόκειται ἀπλῶς νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος τῶν ἀναβολῶν τῶν ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Διὰ μετὰ τὴν λήξιν τῆς δεκαπενθημέρου ἀναβολῆς θὰ δημοσιευθῇ διάταγμα ἐτέρας ἀναβολῆς καὶ μετὰ τὴν λήξιν ταύτης ἡ δι-ἀλυσις. Τοῦτο δὲ γίγνεται ὅπως δοθῇ καιρὸς εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀφ' ἐτέρου ὅπως μὴ συμπίσω-σιν αἱ ἐκλογαὶ μετὰ τοῦ χειμῶνος. Αὐτοὶ δὲ οἱ πολιτευόμενοι, πεισθέντες περὶ τῆς δια-λύσεως, προαλείφονται διὰ τὰς ἐκλογὰς κα-ταρτιζόντες συνδυασμοὺς καὶ ἐργαζόμενοι ὅπως εξασφαλίσωσι τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν· οἱ σωφρόνως κρίνοντες τὰ πράγματα ἐπικρο-τοῦσιν εἰς τὸ μέτρον τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς ἥτις, ὡς φρονοῦσι, φέρει τὰς ἀμαρ-τίας τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν καὶ ὅλων τῶν ἀ-τυχημάτων, ἅτινα ἐταπείνωσαν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ περιήγαγον τότε Κράτος καὶ τὸν ἑλληνισμὸν εἰς δυσχερῆ θέσιν, κατέστησαν δὲ τὸν ἀγῶνα ἄνισον καὶ προβληματῶδη τὴν διαβίωσιν ἐν μέσῳ τῶν ἀλλοεθνῶν στοι-χείων ὧν πάντοτε προεξήρχεν. Αἱ ἐκλογαὶ βεβαίως δὲν θὰ φυτεύσωσιν εἰς τὸ κοινοβού-λιον νέους ἀνδρας, οὔτε θὰ ἀποστείλωσιν εἰς αὐτὸ τοὺς ἐξοχωτάτους τῶν ἀνδρῶν, ἵνα ἀ-ναλάβωσι τὴν διοίκησιν τῶν ἐθνικῶν υποθέ-σεων· ὅπως δὲ ὅποτε ὅμως θὰ ἀποκαθαρισθῇ ἐν μέρει τὸ ὑπάρχον σῶμα, θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτὸ μία μερὶς καὶ θὰ προστεθῇ νέα φρονοῦσα κατὰ τύπους, ὅτι ἐπὶ ἄλλων βάσεων θὰ στη-ρίξῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡ μικρὰ αὕτη μεταβολή, πολὺ ἀναγ-καία διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ ἔθνους, ἐὰν ἐπιτευχθῇ, δὲν εἶνε μικρὸν κέρ-δος. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ δημοσιευθῶσι τὰ προγράμματα τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομ-μάτων πρὸς τὸν λαόν. Ἀλλ' ἀτυχῶς ποτὲ αἱ πρὸς τὸν λαὸν ὑποσχέσεις τῶν πολιτικῶν δὲν ἐτηρήθησαν καὶ ὡς ἐκ τούτου μειδιά-ματα μόνον παρὰ τοῖς σωφρονοῦσι θὰ προ-καλέσωσι τὰ προγράμματα ταῦτα τῆς μελ-λούσης πολιτικῆς ἅτινα ἐνθυμοῦνται καὶ δια-τυμπανίζουν αἱ συντάκται αὐτῶν μέχρι τῆς ἐσπέρας καθ' ἣν δύει ὁ ἥλιος καὶ ὁ κή-ρυξ διαλαλεῖ τὸ πέρας τῶν ἐκλογῶν. Τῇ ἐπαύριον προγράμματα καὶ ὑποσχέσεις ἀνα-παύονται τὸν αἰώνιον ὕπνον καὶ ἐκθάπτονται

μόνον ὑπὸ τινων τολμηρῶν δημοσιογράφων.

Ἡ κυβέρνησις, ἥτις θὰ ἀναδειχθῇ ἐκ τῶν ἐκλογῶν, ἀναλαμβάνει πρὸς τὸ ἔθνος τὰς ὑφίστας τῶν ὑποχρεώσεων, διότι πρέπει νὰ λησμονηθῇ ἡ παρελθούσα φαυλοκρατία καὶ νὰ ἀποσκορακισθῇ τὸ πολιτικὸν σύστημα τῆς συναλλαγῆς καὶ τῆς ἐξαχρείωσως. Ὁ ἑλ-ληνισμός, διατρέχων νῦν τὴν περίοδον τῆς καταπτώσεως καὶ ἐρειδόμενος εἰς ἐλπίδας ἀναβιώσεως, στρέφει τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς πρὸς ἱερὰν πόλιν καὶ ἀναμένει ἐντεῦθεν νὰ ἰδῇ φω-τεινὰ σημεῖα, ἵνα ἐγκαρτερήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐν διεξάγει.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Αἱ πληγαὶ τοῦ Ἡπειρώτου χωρικοῦ

Ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον σφαδάζει ἡ Ἡπειρος, πανταχοῦ θρήνοι καὶ οἰμῳγαί, πανταχοῦ δυστυ-χία, πτώχεια, ζωὴ ἀφόρητος, εἰς τοὺς σφαδα-σμούς καὶ τὰς οὐδύνας αὐτῆς ἀνάλητα δυστυ-χῶς μένουσι τὰ τέκνα αὐτῆς· οὐδαμοῦ κραυγὴ, οὐδεμία ἐνέργεια· πάντες παρεδόθησαν εἰς τὸν μαλθακὸν βίον, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ φοβερά δεινοπαθήματα τῆς χώρας, ἥτις ἐγέννησε καὶ ἐνέθρεψεν αὐτοὺς, παρουσιάζοντες τὸ ἀπαίσιον παράδειγμα τέκνου λησμονούντος τὴν μητέρα του. Ζημωθέντες μὲ τὰ βάσανα αὐτῆς, ἰδόντες ἐκ τοῦ πλησίον τὰς δυστυχίας, τὴν φτώχεια, τὸν ἄθλιον βίον, ἀκούσαντες διὰ τῶν ἰδίων ὧτων θρήνους καὶ κοπετοὺς δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ρί-ψωμεν κραυγὴν, κραυγὴν οὐδύνῃ, ἐξερχομένην ἀπὸ καρδίας ποῦ στάζει αἷμα ἐκ τῶν πληγῶν αἰμοδιψοῦς διοικήσεως ἐν διαφόροις ἄρθροις θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐκθέσωμεν τὰς κυριώτερας τῶν πληγῶν τοῦ χωρικοῦ Ἡπειρώτου,

Α'

Οἱ Ταξηντάρηδες

Ταξηντάρηδες λέγονται οἱ δημόσιοι εἰσπρά-κτορες, οἱ ὅποιοι εἰσπράττουσι τὸν κεφαλικὸν φόρον καὶ τὸν φόρον γιὰ τοὺς δρόμους. Τί εἶνε αὐτὸς ὁ φόρος διὰ τοὺς δρόμους θὰ εἴπωμεν κα-τωτέρω. Τοιοῦτοι διορίζονται πάντοτε ἄνθρωποι τῆς χειρίστης πάστας, τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ πα-λουκιοῦ, εἶνε δὲ οὗτοι ὁ τρόμος τῶν χωρικῶν δια-τὸν βάρβαρον καὶ ἀγριώτατον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσπράττουσιν τοὺς φόρους.

Εὐθὺς ὡς ἔλθῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὸ χωρ-γιὸ, πρέπει πρῶτον νὰ τοῦ ἐτοιμάσωσιν φαγητόν καλὸν καὶ ἰδίως κόττα, πίνει ἔπειτα ἓνα περί-δρομο οὔζο, διότι τὸ κρασί τοῖς εἶνε ἀπηγορευ-μένον καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖ τὸν Μουχτάρ-ην καὶ τοῦ ζητᾷ γρόσια· τοῦ δίδει ὁ Μουχτάρ-ης ὅσα ἔχει συνάξει, ἀλλ' αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι εἶνε ὀλίγα αὐτὰ διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Μουχ-τάρην νὰ τῷ δώσῃ τὸ μπαχτσίσι, ὅπερ καὶ τὸ κατορθώνει πάντοτε, διότι ὁ Μουχτάρης διὰ νὰ ἀποφύγῃ κανένα γερὸ ξύλο καὶ κανένα δέσιμο τοῦ δίδει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ χερί 2—3 μετζίτια, τὰ πέρνει αὐτὰς ὁ Ταξηντάρης, φεύγει καὶ ἔ-πειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐπιστρέφει πάλιν, γί-νονται πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρό-πον τὰ ἔξοδα διπλασιάζονται· ὥστε ὁ χωρικός δὲν πληρώνει μόνον τοὺς φόρους ἀλλὰ καὶ τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα εἶνε ἴσα μὲ τοὺς φόρους, ἐνίοτε

καὶ διπλάσια καὶ τριπλάσια. Εἰς κάθε χωρίον μετροῦνται στὰ δάκτυλα ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἡμ-ποροῦσι κάπως ἀνέτως νὰ πληρῶνωσι τοὺς φό-ρους, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι μὲ χίλια βάσανα κατωρ-θοῦσι νὰ πληρῶνωσι αὐτοὺς· ὅταν γίνηται ἡ εἰσπραξίς εἶνε ὅ,τι οἰκτρὸν, ὅ,τι ἀπαίσιον ἐλε-εινόν, σπαρκατικόν· βλέπεις εἰς τὸ μεσοχώρι ὅλην τὴν περιουσίαν τῶν χωρικῶν, τῶν ἀθλίων ἐκεῖνων πλασμάτων, τέντζερες, καζάνια, πιάτα, τηγάνια, βελέντζες, ἀρνιά, πρόβατα, κατσικά-κια, γίδια, βώδια, ἄλογα· ἅτινα ἐκθέτει ὁ Μουχτάρης πρὸς πώλησιν διὰ τὸ χρέος. Καὶ ἀ-κούεις τὰς σπαρκατικὰς φωνὰς τῶν κτητόρων, τὰς βλασφημίας τῶν γυναικῶν τὰς κραυγὰς τῶν ἀνδρῶν.

Ἀχ! τὴ βελέντζα μου, ττ βελέντζα, μὲ τί θὰ σκεπάσω τὰ παιδιὰ μου, σκούζει ἡ μία, ἡ ἄλλη οὐδύρεται διὰ τὸ βροῖδι τῆς, ἄλλη διὰ τὸ τέντζερι, ἄλλη διὰ τὴ γίδα κτλ. καὶ πληροῦσι τὸν ἄερα θρήνοι καὶ οὐδυροί, ἀλλ' ἡ καρδιά τοῦ Ταξηντάρη, καρδιά ἀγρίου λιᾶπη, ἡ βδελυροῦ Τσιάνμη μένει ἄκαμπτος.

Τὸ σπαρκατικόν τοῦτο θέαμα καθιστᾷ ἔτι σπαρκατικώτερον ἡ ἀγριότης τοῦ τούρκου Τα-ξηντάρη· εἰς τὰς οἰμῳγὰς τῶν πασχόντων ἀπο-κρίνεται οὗτος διὰ βαναυσotάτων ὕβρεων καὶ διὰ κτυπημάτων, εἶνε ὅ,τι βδελυρὸν αἱ βαρεῖται ἐ-κεῖνοι ὕβρεις πρὸς τὰς γυναῖκας ἰδίως ἐνώπιον τῶν συζύγων των. Ὁ δυστυχὴς σύζυγος ὑπο-χρεοῦται νὰ βλέπῃ ὕβριζομένην τῆς γυναῖκα αὐ-τοῦ διὰ χιλίων ἀτιμωτικῶν ἐπιθέτων, ἀκούει νὰ ἀποκαλῇται δημοσία καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ πόρνη, σκασμένη γιὰ ἄνδρα, πατσαβούρα, χολέρα, ἀλλὰ καὶ τῆς γυναικὸς ἡ φιλοτιμία θραύεται ὕβριζο-μένου τοῦ συζύγου αὐτῆς ὡς κτήνους.

Ἄλλοι φυλακίζονται καὶ ἐν τῇ φυλακῇ δέ-ρονται ἀνηλεῶς καὶ ἀκούεται εἰς ὅλο τὸ χωργιὸ ἡ σπαρκατικὴ ἐκεῖνη αἰμωγὴ ἀνδρῶν δερομένων, ποῦ μουγκρίζουν σὰν τὰ βουβάδια, μουγκριτὸ ποῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν, συνάμα δὲ καὶ κά-ποιαν περιφρόνησιν ἐγείρει πρὸς τὸν κτηνωδῶς δερόμενον, ἓνα θηριὸ ὡς ἐκεῖ ἐπάνω νὰ δέρηται σὰν μικρὸ παιδί.

Ἀχ! χαλασιά του, λέγει μία γυνή, ἄχ! τρομάρα του τὸν πέθανε, τὸν πέθανε λέγει ἄλλη· πῶ, πῶ, πῶ, τί τρομάρα, τί κακό, δὲν ἔχει διόλου νῆλα! καὶ δέρνει ὁ τούρκος ἀλύπητα χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος διὰ τὰς κραυγὰς καὶ σκούζων αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ δερομέ-νου καὶ φοβιὰ τὸ χωργιὸ ὅλο. Ἐχουσι δι-κατον οἱ χωρικοὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ταξηντάρη νὰ θεωροῦν ὡς ἔλευσιν δημίου, δημίου μέλλοντος νὰ καταστρέψῃ ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν, ἀνδρικὴν φιλοτιμίαν, γυναικείαν ὑπερηφάνειαν, συζυγι-κὴν οὐνύοιαν.

Ἦτο ἔορτή, οἱ χωρικοὶ χωρίου τιγὸς ἐκάθηντο ἐν κύκλῳ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῶν στὸ μεσοχώρι καὶ συνωπλοῦν ἐκεῖνην τὴν ὥραν κάποιος ἀη-γεῖτο εὐθυμῶν τινὰ ἱστορίαν καὶ εἶχον ὅλοι τὰ πρόσωπα χαρούμενα, γελοῦντα, ὅτε αἰφνης προ-σέρχεται ἄλλος χωργιανὸς καὶ τοῖς ἀγγέλλει ὅτι ἦλθεν ὁ Ταξηντάρης, ἀμέσως ἡ φαιρότης ἐκλε-πει, τὸ ὅχρον διαχέεται ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅλων ἐγείρονται ὅλοι καὶ ὅπου φύγει, φύγει.

Ὅποια εἰρωνεία! ἓνας λιᾶπης ἐκεῖ πέρα, ἓνας γούτσος, ζυπόλυτος, ψυριασμένος νὰ δέρνη νὰ ὕβριζῃ, νὰ ἄγῃ καὶ φέρῃ λαὸν εὐγενῆ μὲ αἰ-σθήματα ὕψηλά, ὑπερήφανον, φιλότιμον, μὲ θρησκευτικὴν τὴν ἀρίστην.

B.

πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἐργασθέντων ἐπὶ τοῦ κτήματος, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ τοῦ ὑπολειφθέντος σήμερον μέρους τοῦ κτήματος τούτου; Ποίαν πάλιν ἀφορμὴν ἔχει, νομίζετε, ἡ ἀπειλὴ τῶν ἀστερισκογράφων τούτων, ὅτι «ἀν μὴ ἀνατραπῇ, λέγουσιν, ἡ γενομένη ἤδη ἐνοικίασις τοῦ κτήματος, (ἥτις ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐκείθεν) θὰ ἐπέλθωσι ζημίαι ἀνεπανόρθωτοι καὶ διαπληκτισμοί».!!! Οὐδεμίαν βεβαίως ἄλλην, ἢ τὸν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπάρχοντα ὄρον, νὰ λαμβάνη τὰς 6 μηνίας τοῦ ἐνοικίου ὁ εἰρημένος κ. Κωνστ. Ἀθανασίου. Ὁ ὅρος ὅμως οὗτος γινώσκουσι καλῶς ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀποστερεῖ ἐντελῶς τὴν εἰς τοὺς ἀνωνυμογράφους τούτους παραχρῆν τοῦ «μάννα» δι' οὗ ἱκανοποιῶνται ἐν μέτρῳ βαθμολογίας ἅπαντες οἱ ἄεργοι ἐκεῖνοι φοιτηταὶ τῆς σκιάς τοῦ Πλατάνου καὶ τοῦ ἐν τῷ μεσοχωρίῳ κυβικοῦ φροντιστηρίου των. Διατὶ δὲ νομίζετε ὅτι καταφέρονται οὗτοι καὶ κατὰ τοῦ κ. Ν. Χαρισιά-

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

ἀποδίδοντας τὰ ἴσα ἐκ τῶν ἐν ταῖς διαφόροις θέσεσι πυροβολείων. Ὀλίγιστοι δὲ ἦσαν καὶ αἱ ἀμοιβαὶ ἐντεῦθεν ζημίαι. Τέλος, μετὰ μακρὰν ἀπραξίαν, μεσοῦντος ἤδη τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀπεφασίσθη ἐν συμβουλίῳ ἡ ἐξ ἐφόδου ἄλωσης τοῦ πύργου τῶν Λιθαρισιῶν. Καὶ δὴ ὁρισθέντων τῶν σωμάτων, ἅτινα θὰ ἐπεχείρουν τὴν ἐφόδον, μετὰ πολὺρον κανονοβολισμόν, ὤρμησαν ἀκατάσχετοι οἱ πολιορκηταὶ κατὰ τὰς τῶν ὀχυρωμάτων τῶν Λιθαρισιῶν καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν τῆς πόλεως σημείων, τῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀλῆ κατεχομένων. Ἀλλ' ἡ ἀντίστασις τῆς φρουρᾶς τοῦ πύργου, ἡ ἀπετέλει ἐκλεκτὸν σῶμα Γκέγκιδων, ἦτο τοσοῦτον σθεναρά, ὥστε μετὰ τρεῖς ἐπανελημμένας ἐφόδους ἠναγκάσθησαν οἱ ἐπιτεθέντες, σπουδαίως ὑποστάντες ζημίας, νὰ ὑποχωρήσωσι. Τότε δὲ ἐξελεύσεως καὶ τῆς ἐν τῷ πύργῳ φρουρᾶς, ἥς ἡγεῖτο αὐτὸς ὁ Ἀλῆς, ἡ ὑποχώρησις μετεβλήθη εἰς ἐντελὴ ἤτταν, αὐτὸ δὲ τὸ στρατόπεδον τῶν πολιορκητῶν μόλις ἐσώθη ἐκ τῆς σφοδρᾶς τῶν Ἀληπαδικῶν ἐπιθέσεως, διότι τοῦ Χασάν Μπαλτατζή, Πασᾶ τῆς Εὐβοίας, ἐγκαίρως κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἐφόδου ἡμέραν, ὑπεχώρησαν τότε οἱ ἐξελθόντες τοῦ φρουρίου. οἱ δὲ πολιορκηταὶ παρακολούθησαν αὐτούς, κατέλαβον θέσεις ἐγγυτέρως τοῖς φρουρίοις καὶ στενώτερον οὕτως ἀπειργάσαντο τὸν ἀποκλεισμόν. Αἱ ἐκατέρωθεν κατὰ τὴν λυσσώδη ταύτην μάχην ἀπώλειαι ἀνῆλθον εἰς πλείους τῶν 200 φονευθέντων καὶ τραυματισθέντων βασιλικῶν καὶ εἰς 40 περίπου ἐκ τῶν ἀντιθέτων.

Ὑπορρέοντας οὕτω τοῦ χρόνου καὶ προχωροῦντος ἤδη τοῦ φθινοπώρου, εἰδενότο ἐτι μᾶλλον τοῦ στρατοπέδου ἡ κατάστασις. Εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν ἀρχηγῶν προσετέθη καὶ ἡ δυσπραγία. Διότι οἱ μὲν περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα Ἀνδρούτσον ὀπλῖται, κατέχοντες τὰς πρὸς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁδοὺς, δι' ὧν συνεκοινωνεῖ τὸ στρατόπεδον καὶ ληστεύοντες πᾶν τὸ προστυχόν, διήρπαζον τὰς σιτοπνεύμας καὶ ἐφόνεον τοὺς συνοδίτας, οἱ δ' ἐν τῷ στρατοπέδῳ Ἀλβανοὶ ἤρξαντο λιποτακτοῦντες. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἐσώζοντο ἐν διαφόροις τῆς πέριξ χώρας σημείοις αἱ ἀποθηκαὶ τοῦ Ἀλῆ ἐμπλοὶ γεννημάτων, καὶ τὰ ποίμνια καὶ αἱ ἀγέλαι τῶν βοῶν, διετηρεῖτο ὅπως δὴ ποτε τάξις τις ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ, τούτων ἐξαντληθέντων, πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀπραγία. Στίσιον στρατιωτῶν, περιερχόμενα τὴν χώραν, εἶδον τὰς κώμας, ἀρπάζοντες καὶ αὐτὸν τὸν ἄρτον ταλαιπώρων ραγιάδων, οἷτινες προστρέχοντες εἰς τὸ στρατόπεδον ἐζήτουν μετὰ δακρύων δικαιοσύνην καὶ προστασίαν. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ διαμαρτυρίαι καὶ αἱ δυσἀρέσκεια τῶν τε στρατιωτῶν διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν σιτηρησίων καὶ τῶν χωρικῶν διὰ τὰς γιγνομένας αὐταῖς πιέσεις ἐνοχοποιῶν τὸν στρατάρχην, θε-

δου; δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διότι διαμένων οὗτος διαρκῶς ἐν τῷ χωρίῳ ἀνθίσταται δημοσίᾳ εἰς πᾶσαν αὐτῶν παρανομίαν, προσπιζόμενος καὶ ὑπερμαχῶν τῶν καθόλου συμφερόντων τῆς Κοινοῦτος καὶ τῶν πενήτων αὐτῆς, καὶ διότι ἐφώνησε πρὸ τινος «δημοσίᾳ ὅτι ὁ κ. Δ. Νικολαῖδης (ἡ Δημητρός) δὲν τελειώνει ποτὲ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν Κοινότητα δανείου του, ἀξιών ὅτι ὤθην ἔχει λαμβάνειν πολλά, ἐνῷ ἀφαιρουμένων τῶν ὧσων ἔλαβε μέχρι τοῦδε ἐκ τοῦ ταμείου τῶν ἐλεῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ λ)σμοῦ τῆς ἐκκλησίας κρατουμένων παρ' αὐτοῦ μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει λαμβάνειν πλεονέκτημα τῶν 310 γροσιῶν». Μαθέτωσαν ὅμως οἱ κύριοι ὅτι ὁ λαλῶν παρηρσία ἐν μέσῃ χώρα εἶνε ὁ τίμιος καὶ εἰλικρινὴς πολίτης καὶ οὐχὶ ὁ ραδιουργῶν ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἀνωνύμως γράφων· καὶ ταῦτα λέγων προκαλῶ τούτους, καθ' ὧν ἀπευθύνονται, ἀν αἰσθάνονται τὴν κοινωνικὴν τῶν Ἀλῆαν προσβεβλημένην καὶ ἔχουσι φιλοτιμίαν ν' ἀνασκευάσωσι καὶ ἀναιρέ-

ωρούμενον ὑπεύθυνον. Ὑπεδουλίετο δὲ δεξιῶς ἡ πυρὰ αὐτῇ ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων αὐτῷ Πασᾶδων. Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν πολεμευόντων καὶ τῶν χρημάτων ἐπῆλθε ταχέως σπάνις, ἐπειδὴ δὲ νυχθημερόν καὶ σχεδὸν ἀδιακόπως ἐξηκολούθει ἐκ τῶν πυροβολείων τῶν πολιορκητῶν τὸ πῦρ ἀσκόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ταχέως ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐξάντλησις τῶν ἐφοδίων τοῦ πολέμου καὶ τοι συνεχῶς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἀπεστέλλοντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν ᾧ δὲ φορτία ὀλοκλήρα μαχμουτιέδων (χρυσῶν νομισμάτων) ἐπέμποντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἡ σπατάλη καὶ ἡ κατάχρησις καὶ ἡ ἀρπαγὴ κατέλειπον πάντοτε κενὰ τὰ ταμεία τοῦ στρατοπέδου, Εὐλογον ἄρα ἦτο ἡ τοιαύτη κατάστασις εἰς μεγίστας νὰ ἐμβάλλῃ ἀνησυχίας καὶ φόβους τὸν Ἰσμαὴλ Πασᾶν, βλέποντα παρατεινόμενην ἄνευ ἀποτελέσματος τὴν πολιορκίαν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀθύμως ἀπεδέξατο καὶ τὴν εἰδησίην, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχμέτ Βέης διαρίσθη ὑπὸ τῆς Πύλης διοικητῆς τῆς Πρεβέζης,

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἡμέραν τινα τοῦ Νοεμβρίου οἱ ἐν τῇ θέσει Κοπάνοι ἐστρατοπεδούμενοι Σουλιῶται παρετήρησαν, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐκ τοῦ φρουρίου ριπτομένων πρὸς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν βομβῶν ἐξεργηγύετο καὶ ὅτι δύο λέμβοι ἀλιευτικαὶ τακτικῶς ἐπὶ ἡμέρας συνεχῶς ἐπλεον πρὸς τὰς ὀχθὰς τῆς λίμνης καὶ ἐγγὺς τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν.

Ἐκ περιεργείας δὲ λαβόντες τινας τῶν βομβῶν καὶ θραύσαντες, εὗρον ἐν αὐταῖς μικρὰ χαρτί, περιέχοντα ἐν ὀλίγαις λέξεσι πρόσκλησιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ εἰς συνέντευξιν ἐν τῷ φρουρίῳ. Τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα, ἐπιβάντες παραπλεύσεως λέμβου ὁ Νότης Μπότσαρης καὶ δύο ἑταῖροι τῶν Σουλιωτῶν ὀπλαρχηγῶν, διεπεραιώθησαν εἰς τὸ φρούριον, ὅπου ὁ Ἀλῆς, ὑποδεξάμενος αὐτοὺς φιλοφρόνως, παρέστησε τὸν ἀφρευκτον κίνδυνον, ὃν ὑφίσταντο μένοντες ἐν τῷ ἐχθρικῷ στρατοπέδῳ καὶ ὅτι σπουδαίως ἔχει λόγους νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Πύλη παρήγγειλε τῷ Ἰσμαὴλ Πασᾶ νὰ τοὺς ἀποδιώξῃ τοῦ στρατοπέδου καὶ ἐξοντώσῃ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ. Τέλος δὲ προὔτεινε αὐτοῖς σύμπραξιν καὶ συμμαχίαν, αὐτοῦ μὲν παρέχοντος σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν καὶ διαταγὴν πρὸς τὸν φρούραρχον τοῦ Σουλίου, ἵνα παραδώσῃ αὐτοῖς τούτῳ, τούτων δὲ λαμβανόντων ἐχθρικὴν κατὰ τοῦ Σουλτανικοῦ στρατοπέδου στάσιν καὶ διὰ πάντων τῶν μέσων παρενοχλοῦντων αὐτό. Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῶν ὧρων τούτων ν' ἀνταλλαχθῶσιν ἐκατέρωθεν ὁμηροί. Οἱ Σουλιῶται ἀπεσταλμένοι, ταῦτα ἀκούσαντες, ἐπὶ νύκτιν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἀνήνεγκον τοῖς συμπολίταις αὐτῶν τὰς προτάσεις τοῦ Ἀλῆ. Τῶν προτάσεων δὲ ὑποβύτως δεκτῶν γενομένων, τῇ ἐπομένῃ νυκτί, οἱ ἑταῖροι, συνοδεύμενοι καὶ ὑπὸ τῶν ὀπισθεντῶν ὡς δακρύων, ἐπὶ νύκτιν πρὸς τὸν Ἀλῆν καὶ ὑπογράφαντες τὴν σύμβασιν, λαβόντες δὲ ἱκανὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ πολεμφοδία, ὡς καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μουχτάρ Χουσεῖν Πασᾶν, ὡς ὁμηρον τοῦ Ἀλῆ, ἐπέστρεψαν ἐν πάσῃ μυστικότητι εἰς τὸ αὐτῶν στρατόπεδον. Τὴν δὲ νύκτα τῆς 12 Νο-

ωσι τὰ λεγόμενά μου διὰ τῆς ὑπογραφῆς των ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἐν εὐκοσμίᾳ δημοσίᾳ γράφοντες καὶ οὐχὶ νὰ κρύπτονται ἀνωνύμως καὶ ὑπὸ ἀστερισκούς κατηγοροῦντες ἀδίκως τῶν μὲν καὶ δὲ ὅπως καλεφθῶσιν αὐτοί. (ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Εἶνε πεπιττόν νὰ συστήσωμεν τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦτο καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ, διότι εἶνε εἰς ἅπαντας γνωστὸς διὰ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς τοὺς διερχομένους ἡμετέρους πατριώτας.

ΨΩΜΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Βύσσης καὶ πλησίον τῆς Σχολῆς Καραμάνου Ἀλευροπωλεῖον Γ. Γιαννῆ πωλεῖται Ἄρτος κατασκευαζόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ Διαβήτου παρ' ἰδιοῦ τεχνήτου.

εμβρίου παρασκευασθέντες, προαπέστειλαν μὲν τὰς ἐαυτῶν γυναῖκας, φερούσας ἐπ' ὤμων τὰ σκεύη καὶ τὰ πολεμφοδία, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Νότη Μπότσαρη καὶ ὀλίγων ὀπλιτῶν, οἱ δὲ λοιποὶ, 300 περίπου τὸν ἀριθμὸν, περὶ τὸ λυκαυγές, ἀνελθόντες τὸν ὑπερκείμενον τοῦ στρατοπέδου λόφον τῆς Σαδοβίτσας, ἤρξαντο πυροβολοῦντες καὶ φονεύοντες τοὺς πέριξ σκοπούς τοῦ Βασιλικῆς στρατοπέδου. Ἀποκρούσαντες δὲ σῶμα Ἀλβανῶν, ἐκπεμφθέν ὑπὸ τοῦ στρατάρχου, ἐτρέποντο τὴν πρὸς τὸ Σοῦλι καὶ μετὰ τινος χρόνου παρέλευσιν παρέλαβον παρὰ τοῦ φρουράρχου Μούρτο Τζάλε πάσας τὰς ὀχυρὰς θέσεις, πλὴν τῆς Κιάφας, διότι ταύτην ὑπὸ διαφόρους προφάσεις ἀνέβαλεν οὗτος νὰ παραδώσῃ αὐτοῖς, ὅπερ ἀμέσως ἐγέννησεν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν Σουλιωτῶν τὴν κατὰ τοῦ Ἀλῆ δυσπιστίαν, ὑποπτευθέντων, ὅτι μυστικῶς εἶχεν ὁ Μούρτος διαταγὴν νὰ μὴ παραδώσῃ τὸ ὄχυρόν φρούριον.

Οὕτω μετὰ πάροδον 17 ἡμερῶν ἐπανήρχοντο οἱ Σουλιῶται εἰς τὸ προσφιλὲς τῆς πατρίδος ἔδαφος, λείψανα τοσοῦτων ἡρώικων ἀγώνων καὶ τηλικούτων ἐν τῇ ξένῃ γῇ ταλαιπωριῶν, ἔφερον δὲ ἐν ταῖς καρδίαις τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὀριστικῆς ἀποκαταστάσεως νῦν, ὅτε τὸν ἀμείλικτον αὐτῶν ἐχθρὸν ἐβλεπον ἀποκεκλεισμένον καὶ κινδυνεύοντα ἐν τῇ φωλεᾷ του, ὑποφώσκουσαν δὲ τὴν χαρὰν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως. Εἶν' ἀληθές, ὅτι ἐκάτερος τῶν συμμάχων εἰς ἴδιον ἀπέβλεπε τέλος, ἀλλὰ τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς προσβολῆς ἦτο κοινόν, ἡ ἐχθρική δὲ τῶν Σουλιωτῶν στάσις σπουδαίοντα ἐν ἐδημιουργήσεν εἰς βλάβην τοῦ Σουλτανικοῦ στρατοπέδου ἀντιπερισπασμόν. Διότι περὶ τοὺς εὐαριθμούς μετανάστας τοῦ Σουλίου συνεσπύρωθησαν μετ' ὀλίγον πάντες οἱ διεσπαρμένοι ἐν Ἠπείρῳ συμπολίται αὐτῶν, πλείστοι ἐκ τῶν πέριξ Χριστιανικῶν κωμῶν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν τῆδε κακεῖσε πλανωμένων ἐπιδρομῶν ὀπλιτῶν τοῦ Ἀνδρούτσου. Οὕτω δὲ συνεγενετρώθησαν ἐν Σουλὶ 3,000 περίπου μαχητῶν, δύναμις οὐκ ἐν καταφρόνητος καὶ διὰ τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχον καὶ διὰ τὸ ποῖον τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ὀπλιτῶν. Ὀλίγας δὲ ἡμέρας μετὰ ταῦτα χίλιοι ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ γενναίου Μάρκου, προσέβλεπον συνοδεῖαν Σουλτανικοῦ στρατοῦ, ὁδηγοῦσαν 400 ὑποζύγια, φέροντα εἰς τὸ στρατόπεδον πολεμφοδία καὶ τροφάς. Φονεύσαντες δὲ τοὺς πλείστους ἐκ τῶν 400 ἰππέων τῆς συνοδείας καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν διαρπάσαντες, ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸ Σοῦλι. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπελθὼν ὁ Μάρκος κατὰ τῆς ὀχυρᾶς διόδου τῶν Πέντε Πηγῶν, κατέλαβε τὸ φρούριον ἀμαχητῇ, τῆς φρουρᾶς ἀποσπασθείσης ἅμα τῇ προσεγγίσει τῶν Σουλιωτῶν, καὶ ἀπέκτετε τοιαύτῳ τρόπῳ πᾶσαν μετὰ τῆς Ἀρτῆς καὶ τῆς Πρεβέζης συγκοινωνίαν τοῦ στρατοπέδου.

Αἱ εἰδήσεις αὗται, ἰδὶα δὲ ἡ περὶ καταλήψεως τῶν στενῶν, εἰς πολλήν, ὡς εἶκας, ταρᾶν καὶ ἀγανάκτησιν ἐνέβαλον τὸν Ἰσμαὴλ Πασᾶν. (ἀκολουθεῖ)